

ŽNOVINY

středa 1. listopadu 2017 / 4. číslo, 15. ročník přehlídky

ZPRAVODAJ KLÁŠTERECKÝCH DIVADELNÍCH ŽNÍ

Jak umřít ve třiceti a úplně sám

Je vám kolem třiceti a žijete sami? Máte problém najít si přátele, partnera, práci, která vás bude bavit? Odmítáte riskovat citově se angažovat?

Pokud jste na některou z otázek odpověděli ano, tak včerejší představení Solitaire.sk/cz pražského spolku Ještě ne! bylo určeno právě vám. Řešení, jak z této situace ven, by vám sice nenabídlo, ale určitě by nastavilo zrcadlo, jak vypadáte při pohledu zvenčí.

Solitaire je zábavná karetní hra pro jednoho hráče. Karty byly rozdány dobře, je otázkou, zda se kvůli beznadějnému konci dá mluvit o vítězství, nebo alespoň o remíze.

Ať si kdo chce, říká co chce

Vlasta Fišrová

Bylo to úžasné současné.

David Kodytek

Představení se mi celkem líbilo. Líbilo se mi, jak měli postavené vztahy, ale konec mohl více vygradovat.

Svatopluk Turek

Pro naši starší generaci je to zajímavé, že trochu můžeme nahlédnout do myšlení a duší mladých lidí. Což si myslím, že bylo smyslem tohoto představení.

Štěpánka Hubertová

Představení se mi líbilo. Pointu si zde musí každý najít sám. Líbila se mi věková hranice, kdy už nejste adolescent, ale zároveň ještě nejste vyhořelý čtyřicátník. Byl to zajímavý pohled z jiné perspektivy.

Jiří Bican

Mně se to velice líbilo. Bylo to mladé, neotřelé. Líbila se mi tam i ta prostá sprostota, která vyšla přirozeně. Zkrátka jsem si u toho odpočinul. Necítil jsem tam žádné napětí, že by to bylo vyumělkované, líbilo se mi, že to bylo přirozené.

Tereza Beníšková

Tohle představení se mi asi líbilo nejméně ze všech představení, která jsem na žních zatím viděla. Téma bylo zajímavé, ale vůbec mě neoslovovalo to zpracování, takže za mě nic moc.

Jana Šturmová

Toto představení bylo o životě mladých. Bylo to celkem smutné, protože mi skutečně připadá, že když mají lidé kolem sebe hodně techniky, jako jsou počítače a mobily, že pak ztrácejí kontakt s druhým člověkem. Což si myslím, že je škoda.

Mě to baví, protože jsou skvělí

Rozhovor s režisérkou představení Michaelou Doležalovou

Soubor Ještě ne! ještě neznáme. Mohla byste nám ho představit?

Divadelní spolek vznikl pod Jabokem, což je Vyšší odborná škola sociálně pedagogická a teologická, jakožto pokračování dramataku. Takže polovinu souboru tvoří sociální pedagogové. Pak jsme ještě přibrali kamarády sportovce, takže druhou polovinu tvoří volejbalisti a florbalisti.

Jak jste se k nim dostala Vy? Já jsem je učila.

Proč jste si vybrali k nastudování právě tuhle hru?

Mys jsme hledali něco, co by nás zajímalo a bavilo. A vzhledem k tomu, že herci pracují v oblasti sociální práce, tak jsme chtěli téma, které by bylo trochu z tohoto oboru. Navíc je to o třicátnících a v tu dobu jim všem bylo právě kolem třiceti.

Autoři hry jsou současníci a jsou to Slovinci. To znamená, že jste si hru museli přeložit?

Museli jsme ji přeložit a i trochu upravit. Hodně jsme ji zkrátali, řekněme tak o polovinu, a pak jsme z toho vyházeli veškeré slovenské politické věci.

Jak jste se k tomu textu tedy vůbec dostali?

Já jsem k němu přišla jako slepý k houslím. Hra se dělala jako scénické čtení v Divadle v Dlouhé, které upravil a režíroval Karel Král. Mně se to moc líbilo, tak jsem si pak našla původní verzi.

Na repertoáru máte jen tuto hru, nebo toho máte nastudováno více?

My vždy hrajeme jen jednu věc a pak se teprve pouštíme do další. Nyní to trochu porušujeme, i když nakonec to tak stejně opět vyjde, protože zkoušíme škola, základ života, kde bude hrát strašně moc lidí. Tady jsou jen čtyři, i když máme dvě obsazení,

Mě to baví, protože jsou skvělí

takže v Solitaire hraje osm lidí. V nové hře jich ale bude osmnáct. Až bude premiéra, tak bude derniéra tohoto představení tak, jak jsme to měli vždy. My zas toho času tolik nemáme, proto hrajeme jen jednu věc.

Osmnáct herců, to je pytel blech!

Je, ale já jsem úča. Soubor je živý organismus a mě to baví.

Scházíte se a zkoušíte pravidelně?

Vůbec. My se scházíme velmi nepravidelně a většinou u mě doma. Takže Solitaire se zkoušel u nás v kuchyni. Ale těch osmnáct lidí se asi do kuchyně nevejde, takže máme skvělou domluvu s Divadlem v Dlouhé, které nám půjčuje zkušebnu.

Já vím, že Vy jste profesionální herečka, které právě hraje v Divadle v Dlouhé. Je toto Vaše první režie?

Není. Je to má čtvrtá režie s tímto souborem. Já s jiným být ani nechci. Přesně, jak to měli teď Tořáci - mě to s tebou baví a s nikým jiným dělat divadlo nechci - tak já taky s nikým jiným dělat nechci.

V herectví jsem sice profesionálka, ale v ostatních věcech jako je režie, dramaturgie, scénografie atd. jsem hrozný amatér. Mě baví, že si mohu vyzkoušet právě i tyto věci.

To mě přivádí na otázku, v profesionálním divadle máte na všechny profese nějaké odborníky, což my, amatéři, nemáme. U nás, většinou je to režisér, musí mít představu, jak co bude vypadat. Taky to tak v souboru máte, nebo si i přizvete profiky?

Ne, také to tak máme. Dnes se mě právě i herci ptali, když viděli, jak jsme to tady s manželem svítily, zvučeli a stavěli, proč to vlastně dělám. Protože, máte pravdu, já jsem zvyklá, že když někam jedeme na zájezd, tak nám tam odvezou a připraví všechny věci, obléknou nás, namalují.

Tohle je ale zkrátka úplně jiné, je to správný adrenalin. Nejsem tu za tu „hvězdu“, o kterou se stará tým, ale jsem ta, která se stará. A

At' si kdo chce, říká co chce

Miroslav Bilík

Hra byla výborná. Dobrý námět, i když poněkud depresivní kvůli mladé generaci, která je tam zobrazovaná. Já už jsem důchodce a jsem rád, že jsem v důchodu, protože v tomto světě bych se ho asi nedožil. Děsí mě, jak spolu lidé nedokážou komunikovat a žijí pořád v očekávání něčeho dokonalého, co by mělo přijít a nežijí ten život, který právě teď mají.

Zdenka Nyklíčková

Index kopajícího mimina: stupeň - 2, tvrdý spánek. Jelikož jsem inscenaci viděla už podruhé, nabízí se mi pořád srovnání. Ale to se nedělá,

mě to s nimi hrozně baví, protože jsou skvělí.

My jsme se spolu viděli v květnu na národní přehlídce amatérského divadla ve Volyni. Neposunulo se to představení?

Já bych řekla, že se posunulo, ale ono se posouvá s každou reprízou, protože je pokaždé úplně jiné, jelikož i diváci jsou pokaždé jiní. Když jsme to nedávno hráli na jiné přehlídce, v hledišti sedělo hodně mladých lidí a ti reagují úplně jinak. Více se smějí a není to pro ně tak fatální a dramatické. U vás, když jsem koukala, tak byli lidé povětšinou starší. A když se sejde obecenstvo, které už ten problém nemá a neřeší ho, tak se na to představení koukají také trochu jinak. Já nikdy nevím, jak to diváci vnímají, protože třeba dnes se moc nasmáli, tak jsem si říkala, že je to asi moc nebaví, ale to člověk nikdy neodhadne.

Mně totiž, narozdíl od volyňského představení, dnes přišlo, že ta jejich situace je opravdu bezvýhodná, beznadějná a že takhle budou žít až do konce života.

Mně to taky tak dnes přišlo. Já vlastně nevím, jestli to bylo tím, že to herci dnes hráli jinak, nebo jestli diváci reagovali jinak. Já jsem ale ráda, že to tak dopadlo, protože pro herce jsou toto velké zkušenosti. Oni mi dnes říkali, že se nemohli moc soustředit, protože je vyhazoval ten velký prostor. Ale zaplat' pánbůh za každou takovou zkušenost.

Jak jste tedy spokojená s dnešním představením?

Mně se to líbilo. Jenom myslím, že se tolik nelíbilo divákům. Od nás tam byly chybičky, které by normální divák nepoznal, někdy byly větší, někdy menší. Myslím si, že k té základní věci, totiž že člověk chce tím představením někomu něco předat, tak k té možné asi dnes nedošlo.

I když jsem zaslechla, když odcházely nějaké mladé slečny, že ta jedna říká, že to bylo super. Tak si říkám, že třeba aspoň ten jeden divák byl spokojený.

tak budu hodnotit to, co jsem viděla dnes.

Přišlo mi, že se herci zapomněli před představením rozmluvit a zkoncentrovat. Některé situace nebyly přesné, působily nedotažené, u představitelky Luny jsem navíc měla pocit, že nehraje, ale jen přeřkává naučené věty.

Ale přeje jen maličké srovnání na konec: minule jsem fandila Pomněnce, u které mi přišlo, že se ve své zoufalosti alespoň snaží něco změnit (*Hlava se taky pokoušel, ale to je mimoň, ten si normální kámože nikdy nenajde*), ale dnes mě donutila si pomyslet, že se vůbec nedívám, že skončí jako stará panna.

Cesta do divadelního jádra od Počátku k Matrixu

Hrát divadlo je příležitost dělat něco spolu

Rozhovor s divadelním duem Toť - Láďou a Ondrou

Jak dlouho se znáte?

Láďa: Známé se z dramatického kroužku, kam jsem začal chodit v patnácti. Teď je mi dvacet osm.

Vy jste začal chodit v patnácti letech na dramatický kroužek?

L: Ano, do Klubu Klamovka do DDM. Ondra tam chodil o rok dřív.

Ondra: Ano, já tam začal chodit ve čtrnácti. Pak přišel Láďa a my jsme se měsíc nenáviděli, protože já jsem přišel po nemoci a Láďa už tam byl a myslel si, že má všechny holky v kroužku pro sebe. A pak jsem přišel já a já se s nimi objímal v létě na táboře a Láďa žárlil.

L: Ale on také žárlil, my jsme na sebe žárlili.

O: Láďa mě pak pozval na své patnáctiny.

L: Ondra mi tam usnul v křesle.

O: Copak usnul v křesle, ale poblíkal jsem se ti na záchodě. V životě jsem se nikomu nepoblíkal na záchodě.

Asi jste snědl párek nevalné chuti...

O: Přesně. Našel jsem ho v lednici u Ládi.

Co děláte v současné době? Láďo, Vy jste říkal, že jste byl na divadelní vědě...

L: Ano, dva měsíce.

A teď studujete na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU.

L: Ano, jsem v pátém, takže vlastně v posledním ročníku.

A kromě toho, že jste student, děláte ještě něco jiného?

L: Improvizace a mám kapelu.

O: Je to textař, scénárista, on je takový skromný.

L: My oba jsme studovali tvorbu písňového textu a scénáře. Po té, co jsme spolu studovali na střední škole knihkupectví, tak pak jsme ještě studovali tohle.

Ondro, vy prý děláte vedoucího na dětském táboře.

O: Ano, já dělám vedoucího na dětských táborech Děti bez hranic. Ty jsou dva týdny v létě, jinak tak různě pracuji s dětmi. Aktuálně dělám družináře.

Ale lidi ve škole nemají rádi, když děti navádím, aby o nich mluvily jako o družinářích, protože jsou to aprobovaní vychovatelé dětí a já nejsem vystudovaný pedagog. Takže to by se asi nikde v novinách nemělo objevit, že dělám na škole a nejsem vystudovaný, to by se asi inspekci nelíbilo.

A co nějaké divadlo, kromě Toť?

O: Já mám jednou za rok projekt, kdy právě na ten dětský letní tábor píši scénáře

Druhé představení včerejšího večera bylo vtipným, ale zároveň dost komplikovaným výletem do divadelní teorie, kterému nepoučený divák (*ačkoli těch v kláštereckém hledišti moc nebývá*) nemusel porozumět. Postupný propad dvojice hlavních protagonistů jednotlivými úrovněmi divadla až k samotnému jádru trochu připomínalo film Počátek (*Inception*), ačkoli sami autoři se po celou dobu odvolávali spíše na Matrix.

Složitou strukturu příběhu doplňovanou improvizacemi si nakonec neohlídali ani sami herci a společně s diváky se propadli nejen k jádru divadla, v němž spokojeně dřepí Milan Schejbal (*hlas jádra, režisér příbramského divadla*), ale také ke slabšímu hodnocení. A to i přesto, že jejich inscenace patřila zatím k tomu lepšímu, co letošní žně nabídl.

Ať si kdo chce, říká co chce

Matěj Hilský

Mně se to líbilo moc. Líbilo se mi samotné téma, kdy kluci hráli, jak hrají a tvoří divadlo.

Miroslav Bilík

Skvělý nápad udělat z divadla Matrix. Krásně to zahráli, vůbec nic nespletli, přinutili člověka přemýšlet a na konec si z nás udělali srandu. Ona to vlastně sranda nebyla, prostě je divadlo sežralo. Moc hezké, svěží, nápadité, moc se mi to líbilo.

Josef Mokry

To bylo jediné představení, které jsem tu viděl, a líbilo se mi. Bylo netradiční. Líbilo se mi, že dva herci dokázali zahrát zábavnou a milou hru, na kterou se dalo koukat od začátku do konce a která nenudila.

Zdeňka Nyklíčková

Index kopajícího mimina: stupeň 3. Všechny ty divadelní kecy a postupy, které byly v inscenaci představeny, známe my, divadelníci, moc dobře. Lze ale přenést výsostně divadelní téma mezi běžné diváky? Dnešní představení ukázalo, že částečně ano. I když jsem se dnes trochu ztrácela v tom, kdy se dívám na autory Láďu a Ondru, kdy na herce Láďu a Ondru a kdy se dívám na postavy Láďu a Ondru. Prolomení čtvrté stěny bylo výborné, škoda že už kluky předběhl ten hajzl Deadpool.

Hrát divadlo je příležitost dělat něco spolu

pro vedoucí, kteří nehrají divadlo. Chci, aby byli schopni se to za patnáct minut naučit a zahrát tak, aby to fungovalo.

Takže já mám jednu ročně svých sto dětských diváků, pro které dělám divadlo. Příprava zabere celý rok. Pak se to zahraje a už se to nikdy neopakuje.

Pravděpodobně se spolu někdy scházíte, ale zkusíte také?

L: Ono není co zkoušet. Toto představení jsme nazkoušeli za odpoledne. Samozřejmě tomu předcházela jedna schůzka v hospodě, abychom se shodli na textu.

Já jsem vás viděla v představení, kde jste hráli s televizí, teď pro vás to hraní jen s oponou musí být daleko jednodušší.

L: Je, ale pak je to nevýhodné tam, kde nemají oponu. A my pak musíme najímat další lidi, kteří nám dělají dvě opony.

Ale je to teď ještě víc pohodlné, než když jsme třeba hráli s mrazákem. To byl asi takovýhle mrazák a měli jsme problém se s ním někým dostat.

O: Neukazuj, jak je ten mrazák velký, to v novinách nevidí. Prostě to byl klasický malý mrazák, který znáte a který možná máte doma.

Kolikrát jste Toř divadlo hráli?

O: Přibližně tak desetkrát jsme to už hráli.

L: Teď jsme to hráli zhruba jednou měsíčně.

Chystáte se, že byste udělali ještě na nějaké společné představení?

O: Ano, ale doufám, že se bude zvyšovat ten odstup, kdy dřív to bylo jednou za rok, pak jednou za rok a půl, teď to bylo po třech letech, takže to bude tak nejdřív za šest let.

Jak jste spokojeni s dnešním představením?

L: Já jsem s naším představením spokojený vždy. Ono je to pokaždé trochu jiné v

tom, že když spleteme text, tak to tak nevádí, protože jsme na jevišti spolu.

A dnes to bylo také super. Já jsem rád, že jsme tam spolu, že nic nehrajeme, že na jevišti spolu trávíme čas.

A protože se už tolik nevidáme, tak ta naše představení jsou skvělou příležitostí něco spolu opět zažít.

Primeros

Holky z plakátu - tajemství fotografie

Ptáte se nás, kdo že konkrétně je na fotografii, která zdobí náš letošní láskyplný plakát nebo program přehlídky (vpravo foto z programu). Jsou to maminky z Divadelního spolku Klas - i ty budoucí. Nejsou to tedy všechny ženy ze souboru, jen ty, které jsou v láskyplném očekávání, či mají malé dítě.

Zleva:

Zdenička Nyklíčková čekající v nejbližších dnech syna Vítku,

Martina Bartušková-Elisová s dcerou Stellou a synem Matyášem,

Ditka Hlaváčová s dcerou Eliškou,

Hanka Malastová s dcerami Hankou a Kačenkou,

pod nimi Kačka Poldová se synem Toníkem,

Olča Rambousková s dcerou Rozálkou

a řadu uzavírá Ivča Kalová s dcerou Anežkou, která hladí bříško, v němž se ukrývá bratříček Rošťá.

Žňoviny pro vás připravují:

Zdenička a Míra Nyklíčkoví, Štěpán Malast, Honza Valta, Vojta Kutílek, Ondra Beníšek, Štefan Drozd, ml.